

i črnorizaci, jako i vrani na sokola, i vzdigoše trijezyčnuju jeresь, glagoljušte: »... my že tri takmo jezyky vemy, imiže do-stoitъ vsь knigah slaviti boga, jevrejskyj, ječinskyj i latínskyj«; kajti sveti Ciril jim je odgovoril: »Ne ideta li dažda otъ boga na vase ravno? ili slunce takožde ne sijajeta li na vase? ni li ne dyhajema na ajerъ ravno vasi? i kako vy ne stydite se, tri jezyky mēnešte tščija, a pročiima vsěma jezykoma i plemenema slěpoma velčate i gluhoma byti?... Davida bo vapijeta, glagolje: pojte gospodu, vsa zemlja, pojte gospodevi pesnъ novu. — — —« (Vita Sti. Constantini, ed. Miklošič, Denkschriften der Wiener Akademie, hist.-phil. Cl., 1870, p. 227).

Preiskava vama je obtičala, ker bočeta z razumom pojmiti nebeški govor, a ga ne čuti ta! Nebeški govor čuti vsak, komur je srce vneto svete ljubezni, kajti to je govor ljubezni, umiljiv in rabljiv vsemu človeštvu. Slovani še ni lastil svojemu jeziku časti nebeškega jezika, ker je sprejel v svojo kri bistvo Kristove ljubezni, ki se je kazala o prvih binkoštnih apostolom v podobi jezikov, da bi jo umevali — vsi narodi.

Ljubezen — božječloveški, teoantropovski jezik. —

Lilija bela . . .

Lilija bela, srce mi mre,
kadar oko te moje zre . . .
Oh, kaj nisem bil tebi cnak?
Zdaj pa sem tak, sam Bog ve, kak!

Ko precvitaš na soščnih tleh,
lepe zemlje še lepši nasmeš,
ležem ob tebi na mehka tla,
duša je meni mračna vsa.

Doli pod tabo črviček spi,
da ga vroče solnce zbuči —
Meni se smeje pomladni dan,
v zraku plava mi — črni vran . . .

E. Gangl.

